

Buiten spelen

Als kind wist ik niet beter: buiten spelen! En als het zomers langer licht was: na het eten ook gelijk weer naar buiten! Daar groeiden de klimbomen die door mij moesten worden beklommen en op een braakliggend veldje hadden mijn vriend Erwin en ik ons eigen natuurgebied gesticht.

Acht nieuwe huizen zouden er gebouwd worden, maar in twee jaar tijd was het een groen eldorado geworden met plassen vol kikkervisjes. In ons eigen 'Zwijndrechts Eerste Natuurreservaat' waren we nooit alleen. Overal speelden kinderen uit de buurt en soms moesten we met onze vuisten het natuurgebied beschermen tegen de overbuurjongens, die het veldje liever veranderden in een crossbaan voor hun BMX-fietsen. De lokroep van de moeders was voor ons het teken dat we naar huis moesten en direct naar bed. Heerlijk als ik er zo op terugkijk: mooie uren speelgenot.

Je leest tegenwoordig dat kinderen niet meer buiten spelen: computergames, drukke schoolprogramma's, sportclubs en andere verplichtingen zouden hiervan de oorzaak zijn. Maar gelukkig zie ik hierin toch steeds meer verandering komen.

Zo is er een heel mooie 'geheime hut' gebouwd, ergens in een park, ik mag niet verklappen waar, want dan is het natuurlijk geen geheime hut meer. Een groepje kinderen is er bijna elk vrij uurtje te vinden. Ook zie ik op veel plaatsen in het groen dat er weer gespeeld wordt: verstoppertje of tikkertje tussen de bomen. We hebben in Arnhem dan ook een geweldig 'natuurreservaat' en als je goed luistert, hoor je 's avonds zelfs weer de lokroep van de moeders die hun kroost naar huis roepen.

*Jeroen Glissenaar, beheerder monumentale parken Arnhem
(verschenen in de Arnhemse Koerier, 24 mei 2017)*

